

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 62. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118243616/facsimile.pdf (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

nedlægge sine stærke Vaaben? Hvorfor skulde Kampen standse mellem Menneskene? Nogle var født til at trælde, andre til at røve. Og om man skød en Hjort i Skoven eller en Købmand paa Alfarvej — Drab var det begge Dele, men Drab var nødvendigt, og Drab var en Lyst til Livet.

Derfor var Sten Basse frygtet af sine Bønder og alle fredelige Sjæle og kun afholdt og yndet af dem, der som han elskede Vaaben og Vaabnens Brug.

Hovfolkene veg langt til Side for ham, naar de mødte ham paa Broen. Heller havde de ladet sig falde i Vandet fra de rækværkløse Planker end rørt ved hans Klæder. Men inde i Gaarden logrede Hundene ham i Møde og snuste til ham som for at lugte friskt Blod, og Portsvenden hilste dybt med sit store rødskægget grinende Fjæs. Naar han steg op i Taarnet, morede det ham at iagttage Edderkopperne, som havde spændt deres Net i Glughullerne mod Vest. Han havde sin bestemte Yndling, der ligesom havde voxet sig stor og tyk under hans Beskyttelse. Han fangede Fluer til den og havde vænnet den til at gribe Offeret lige ud af hans Fingre. Engang da han standsede ved Gluggen, saa han et tyndt grønligt Insekt

med fire gennemsigtige Vinger, der spillede som anløbne Ruder, og med Øjne, der lignende smaa bitte kulørte Perler. Det lille Dyr, som lignede et Spøgelse af et Foraaarshaab, gispede i Lufttrækket som i et koldt Bad. Sten tog det og rakte det til sin Edderkop, der lynsnart traadede sig frem, men efter ligesom at have vurderet Byttet, trak sig baglæns tilbage igen. Sten knuste Vaarfluen mellem sine grove Fingre og lo: »Næ — næ — du æder ikke blodløse Gespenster.«

Sten selv yndede ikke Spøgelse eller blodløst Føleri. Han hadede alt uvirkeligt, alt uforstaaeligt, alt overnaturligt. Han hadede Sygdom og Sot og gav heller en saaret Mand Dødsstødet, end at han skulde leve som Krøbling. Hans Helt var hin berygtede Italiener, hvorm han havde læst i en Krønike, Ezelin, kaldet »Guds Svøbe«, der udryddede sine Fjender som kunde det være Giftslanger; der tilintetgjorde Adelsfamilier med Rod og Top og sved hvert eneste Skud af, der lod Bøddelen meje Mennesker som Korn og ialt skal have ombragt 50,000 Liv, hin vidunderlig stærke Menneskeforagter, der rasede i Norditalien som en Dødsengel, og som, da han endelig blev taget til Fange af sine Fjender, nægtede at pleje sine Saar eller